

Bátatátturinn

Eftir áheitan av Sandi prenta vit henda frálíka tátt.

Heimildarmaðurin sigur hann at vera yrktan umleið 1840. Óli í Horni bátsformaður á »skrokki« var bóndin á Upplondum. Haraldur av Skeljalagnum er helst Haraldsskjöldur av Miklagarði. »Silvurnálin« er Traðarbáturinn. Jóannes í Vørutoft man vera kempa á stýri-borðsbogi. Óli í Mittuni átti bátin »Askaremma«. Hesin Óli var fræga miðamaður og kvøðari og sangari av teimum bestu.

Eina veit eg rimuna,
inni hevur ligið leingi,
gjord er um bóndan á Upplondum
og aðrar reystar dreingir.

Niðurlag:
Tít herjið nú á,
nú skulu vit bóndanum basa.

Eina veit eg rimuna,
inni hevur ligið enn,
gjord er um bóndan á Upplondum
og aðrar reystar menn.

Gjord er um bóndan í Upplondum,
hans líki tú ei kann finna,
so lystir honum at kapppróva,
sum leikar við streymin stinna.

Bóndin vaknar úr blundi upp,
hann telur sín dreym so brátt:
»Undarligt hevur fyrri mær borist
í alla hesa nátt.

Meg droymdi, at min stóra skúta,
hon mundi eftir havinum dreyga,
so droymdi meg, at Silvurnál,
hon skein um gullið reyða.

Meg droymdi, at min stóra skúta,
hon mól fyrri minum hondum,
so droymdi meg, at Silvurnál,
hon sigldi við silkjubondum.

Meg droymdi, at min stóra skúta,
hon var við kempum full,
og so droymdi meg, at Silvurnál,
hon skein sum reyðargull.

Árla var um morgunin,
sóln roðar í fjall,
bóndin vekir upp bátsmenn sínar,
hann fór í stóra hjall.

Yvri dreiv av bóndanum,
tað fell so væl í lag,
hann treiv um eitt skerpikrov,
hann rykti tað heilt av stað.

At taka eitt krov við heilum av stað,
slíkt er bóndasiður,
eitt stykki at skera í triggjar partar:
mangur fyrri bondini biður.

Fyrst vakti hann ta miklu kempu,
gull ber hon til merki,
Haraldsskjöldur av Miklagarði,
Brandur og Virgar sterki.

Bóndin býður sínar menn
ikki so leingi biða:
»Eg havi droymt ein dreym í nátt,
eg vænti, vit fara at stríða.«

Bóndin biður sínar menn
gera so litið pjak:
»Eg havi droymt ein dreym í nátt,
sum týðir eitt ódnartak.«

Kempurnar vóru til ferða búgvnar
av so góðum treysti,
so tóku teir tann stóra Skrokk
og ryktu hann út úr neysti.

Tóku teir hann úr neystinum út
og dygst fyrri bakkanum niður.
Bóndin talar við bátsmenn sínar:
»Slíkt er kempusiður.«

Løgdu teir allir árar í hav
— nú mann ríman falla —
út ígjøgnum tann stríða streym
og dygst undir Storkaskalla.

Svaraði kempa á stýriborðsbogi
alt fyrri uttan ekka:
»Vit skulu gera eitt kempuspæl,
aðrenn vit av skálum drekka.«

Seglini vóru av silkibondum,
togini av akurull,
tað situr ein kempa á bakborðs bogi,
hon glógevar sum reyðargull.

So satt sum eg eri gullkempa
og siti her afturi á lær,
tú skulu falla for minum hondum,
tú slektin er undan Skarði.

Hondina legði hann út í gripið,
var sterkur sum Olgar Danski:
»Krigsbloð er í minum kjoti,
teir kalla meg Gilpurin franski.«

»Vilja tit nú vita har av,
hussu hann eitur uppá danskt,
so hevur hann tað sama navn,
sum seyðasmæra uppá franskt.«

»Eg eri sprottin av góðum folki,
komin av presta standi,
gull beri eg á hvørjum hári,
hovnðskempa á Sandi.«

Eg eri sprottin av góðum folki,
són tit hava frætt,
eg eri slektaður úr Todnesi,
eri komin av prestaætt.»

Hevði eg verið á Orminum langa,
tá ið Norskir og Eiríkur stríddu,
eg skuldi ikki verið sum
Jomsvingarnur,
tá ið teir av landinum flýddu.

Hevði eg verið á Orminum langa,
tá ið Eiríkur legði at bordi,
hevði eg verið í lyftingi,
tá skuldi verið øðrvisi vordid.

Hevði eg verið í Rímtisval,
sum Rólant, keisarans frændi,
tá skuldu tit sæð eina avrekskempu
vera konna av Foroya landi.

»Knappar undir knoumum
og reyðar rósar á læri,
tað er siður á Sandi,
komin er undan Skarði.«

Tað situr ein kempa frammi í rong,
hann heldur sær at gáman:
»Tað siggi eg á ferðini,
at bátarnir koma saman.«

Tað var bóndin á Upplondum,
hann aftur um seg litur:
»Taki mær hesa Silvurnál,
ið ber fyrri bordi flýtur.«

Bóndin biður sínar menn
leggja árar í hav
og taka so Sperilin nýgjordan
og stokka hann tvørtur av.

Allir lögdu árar í hav,
so vorur frá grunni bullu,
Skrokkur rendi eina langa leið,
teir róptu hann kempurullu.

Tað var henda Silvurnál,
hon heim ígjøgnum lðuna kemur,
veikin svor um sína sál,
at hann ikki árina nemur.

Allir settu fótur í bekk,
tá mundi Skrokkur ganga
heim ígjøgnum tann breiða Barm
og dygst fyrri Boðtanga.

Tað situr ein kempa á stýriborðs bogi,
herðarnar sum á skarvi,
ongum líkari enn tramunum,
og eyguni sum í tarvi.

Tað sita tvær kempur á toftubekki,
tær mæla fyrri sínum munni,
dundrini boyrdust í hamrar upp,
tá ið vorrir veltust frá grunni.

Dundrini boyrdust í hamrar upp,
tá ið vorrir veltust frá grunni,
bóndin talar til bátsmenn sínar:
»Nú hava vit leikin vunnið.«

Tann fyrsti bátur, at landi legði,
tað var ein reidilig skúta.
»Eg gevi honum eitt vakurt navn,
eg kalli hann Mariusíta.«

Tann onnur skúta, at landi legði,
í Seyrvágum var hon smíðað.
»Eg gevi henni eitt vakurt navn,
eg kalli hana Royndina friða.«

Tann triði bátur, at landi legði,
hann hevði so vakurt mál,
»Eg gevi honum eitt vakurt navn,
eg kalli hann Silvurnál.«

Tann fjórði bátur, at landi legði,
teir kallaðu hann Askaremma,
eingin legði mið av honum,
ei heldur so fagra stemmu.

Tann fimti bátur, at landi legði,
hann var undan Skarði,
hovdu tit honum í Flógvanum møtt,
tú komu í verri vari.

Tann sætti bátur, at landi legði,
hann mundi so litið duga:
»Enn liggur Hannus á Skarvanesi
eysturi í Barmi og tugar.«

Tóku teir bátin um bakkan upp,
hann hevði stýrið á Stebba,
bóndin tapti á Kumoyar galvi,
og nevið var sum í Frebba.

Settu teir bátin í neystið inn,
alt fyrri uttan vanda:
»Hvat skulu slíkir Pumpuringar
í roysnisverkum standa?«

Settu teir bátin í neystið inn,
alt fyrri uttan sorg,
so glaður smíðist Olavur bóndi
aftur í sína borg.

Olav bónda á Upplondum,
hann vilja vit ikki happa,
Sperilin hann á sundi sprongdi
við sínar forgyltu knappar.

Skipini sigldu fyrri eystan
bæði við ertur og grýn,
róðurlykkjan av korkajornum,
— nú endar ríman min.

Niðurlag:
Tít herjið nú á,
nú skulu vit bóndanum basa.